

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM CỘT MỘT TAY ĐẢ BẠI XUNG HƯ

Xung Hư lớn tiếng quát hỏi:

-Người là ai ? Sao bảo chúng ta vu oan cho họ ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân có lấy đồng bài của các vị đầu mà các vị lại buộc cho người ? Như thế không phải vu oan là gì ?

Xung Hư chống kiếm tiến lên một bước nói:

-Thằng lỏi này biết gì mà vào đây nói nhăng ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dĩ nhiên là tại hạ biết chứ ...

Chàng muốn nói rõ chính mình đã lấy những bài đồng, nhưng chàng sợ nói ra, đối phương lại cướp mất. Nếu mình không trả, thì tất đi đến động thủ và chàng sẽ phải giết người nên chàng đành giấu nhem không nói ra.

Xung Hư động tâm nghĩ thầm:

-Không chừng thằng nhỏ này biết rõ những chuyện ngoắt ngoéo bên trong.

Y liền hỏi:

-Vậy thì ai đã bắt được những bài đồng kia ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Bất cần biết là ai nhưng không phải Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân đã bắt được. Các vị làm như vậy là mạo phạm đến người ta khiến cho Thạch phu nhân uất ức phải phát khóc thế là không phải. Các vị nên xin lỗi Thạch phu nhân đi là hơn.

Mẫn Nhu đột nhiên thấy cậu con cứng mà bà ngày mong đêm nhớ bấy lâu được bình yên vô sự thì trong lòng vui mừng khôn xiết. Bây giờ bà nghe chàng bảo Xung Hư phải xin lỗi mình thì cho là chàng có ý bênh vực mẫu thân.

Thạch phu nhân sinh được hai cậu con đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết, chảy bao nhiêu nước mắt. Đến bây giờ bà mới nghe thấy cậu con nói một câu bênh vực mình thì trong lòng được an ủi vô cùng. Thế là hơn hai chục năm bao nhiêu tân khổ cũng không đến nỗi uổng phí.

Thạch Thanh thấy vợ vui mừng lộ ra sắc mặt. Bà xúc động đến sa lệ thì hiểu tâm ý ngay. Y nắm chặt tay vợ, bụng bảo dạ:

-Ngọc nhi tuy là đứa con hư đốn về mọi phương diện, nhưng đối với mẫu thân lại rất là hiếu thảo.

Xung Hư thấy Thạch Phá Thiên ăn nói ngang ngạnh thì không khỏi nổi cơn thịnh nộ. Y lớn tiếng hỏi bằng giọng ồm ồm:

-Các hạ là ai ? Các hạ căn cứ vào đâu mà bảo bản đạo phải xin lỗi Thạch phu nhân ?

Mẫn Nhu mù7ng thầm trong dạ. Bà không để ý về chuyện Xung Hư trách mắng oan mình nữa mà chỉ lo cậu con cùng y xảy chuyện xích mích làm tổn thương đến hòa khí của sư môn.

Bà vội đỡ lời:

-Chẳng qua Xung Hư sư huynh có điều ngờ nhầm, chúng ta đều là người trong một nhà. Cứ hiểu rõ cho là được, hà tất phải xin lỗi.

Bà lại quay sang Thạch Phá Thiên:

-Các vị đây toàn là sư bá sư thúc. Người mau mau cúi đầu hành lễ.

Thạch Phá Thiên đối với Mẫn Nhu vốn có rất nhiều hảo cảm. Bây giờ chàng thấy bà nét mặt dịu hiền nước mắt chạy quanh nhìn mình đầy vẻ triu mến thì chàng không khỏi xúc động can trường.

Suốt đời chàng chưa một ai lại có lòng thành thực thương yêu chàng như vậy. Bất giác bầu nhiệt huyết của chàng nổi lên bừng bừng. Giả tỷ bà có sai bảo chàng làm điều gì thì dù có muôn thác chàng cũng chẳng từ nan. Huống chi dập đầu mấy cái phỏng có chi đáng kể ?

Chàng không ngần ngại gì cả, hai chân quỳ mọp ngay xuống dập đầu nói:

-Thạch phu nhân bảo tại hạ lạy chào các vị.

Bọn Thiên Hư, Xung Hư đều ngẩn người ra, vì họ thấy Thạch Phá Thiên đối với Mẫn Nhu một lòng kính thuận thì ngạc nhiên tự hỏi:

-Vợ chồng Thạch Thanh có hai đứa con thì một gã bị kẻ thù giết chết, còn một gã bị người ta cướp đi mất, phải chăng chính là gã này ?

Xung Hư tuy bản tính nóng nảy, nhưng cũng là một đạo nhân có đức hạnh trong cửa thiền. Y thấy Thạch Phá Thiên thi hành đại lễ thì cơn giận lập tức hạ ngay xuống. Y nghiêng mình xuống ngựa vừa giơ tay ra nâng chàng dậy vừa nói:

-Bất tất phải khách khí như vậy.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên tưởng Thạch phu nhân bảo mình sụp lạy những người kia thì họ cũng phải sụp lạy đáp lễ mới đúng. Xung Hư đưa tay ra đỡ chàng, chàng không đứng lên ngay. Xung Hư thấy người chàng nặng như nỉu, không chuyển động chút nào. Bất giác y lại nổi giận quát hỏi:

-Ta là bậc trưởng bối mà ngươi dám cậy mình nội công thâm hậu để khoe bản lĩnh trước mặt ta chẳng ?

Y liền hít một hơi chân khí vận nội lực vào hai cánh tay, hết sức đẩy mạnh một cái muốn hất chàng tung đi.

Vợ chồng Thạch Thanh thấy chiêu thức của Xung Hư không khỏi hồi hộp. Vì là chỗ đồng môn, vợ chồng Thạch Thanh nhìn thấy rõ Xung Hư vận chân lực vào cánh tay để hất chàng đi.

Thạch Thanh hắng giọng một tiếng, trong lòng đã hơi tức giận. Y lại nghĩ rằng sư huynh mình giáo huấn cho thằng nhỏ thì đánh để cho gã bị đòn.

Nhưng Mẫn Nhu lại la lên:

-Xin sư ca lưu tình cho một chút.

Bỗng nghe một tiếng la hoảng, người Xung Hư vọt lên không bị hất về phía sau. May mà y chỉ đụng mạnh vào con ngựa.

Xung Hư hai chân loạn choạng vội dùng phép “Thiên Cân trụ” mới đứng vững lại được.

Con ngựa bị đụng mạnh hí lên một tiếng ngã lăn ra.

Nguyên Thạch Phá Thiên nội lực cực kỳ thâm hậu. Đại lực của Xung Hư hất Thạch Phá Thiên chẳng làm cho chàng chuyển động được chút nào. Trái lại chính y suýt nữa bị hất lộn đi mấy vòng.

Biến diễn này mọi người đều trông thấy rõ mồn một, ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Vợ chồng Thạch Thanh đã cùng Thạch Phá Thiên trao đổi kiếm pháp trong tòa miếu thổ địa ngoài thành Dương Châu và biết nội lực chàng thâm hậu, nhưng không ngờ bản lãnh chàng tiến đến trình độ này. Nguyên một sức phản kích của chàng đã đủ khiến cho một tay cao thủ hạng nhất chùa Thượng Thanh tung lên trên không vắng đi.

Xung Hư đứng vững lại rồi rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra cầm tay. Y tức quá lại bật tiếng cười nói:

-Giỏi, giỏi, giỏi !

Y nói luôn ba tiếng giỏi rồi điều hòa hơi thở lại rồi nói mót:

-Sư đệ cùng sư muội quả đã dạy đệ tử một cách khác thường. Vậy ta phải lãnh giáo gã mấy chiêu.

Y nói xong vung kiếm lên nhắm đâm thẳng vào ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên lùi lại một bước, tay xua miệng nói:

-Không, không ! tại hạ không đánh nhau với đạo trưởng đâu.

Thiên Hư đã thấy rõ võ công ghê gớm của Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Xung Hư sư đệ đối với gã đã đứng vào hàng sư bá mà lại đi tỷ đấu với sư đệ. Thắng chẳng lấy gì làm vinh mà thua thì lại rất buồn cười.

Lão thấy Thạch Phá Thiên lùi lại nhượng bộ lấy làn hợp ý liền nói:

-Cùng là người trong nhà cả còn tử đấu làm chi ? Dù có thiết tha võ nghệ thì hà tất phải vội gì trong chốc lát.

Thạch Phá Thiên nói theo:

-Đúng thế ! Các vị là chỗ sư huynh sư đệ với Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân. Nếu tại hạ ra tay đánh chết hết các vị thì thật hồng bét.

Nguyên Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì đến nhân tình thế thái, mà chỉ lo độc chưởng của mình phóng ra lại làm chết đối phương nên cứ buột miệng nói thẳng tuột.

Chàng có biết đâu câu nói này của chàng bất luận là ai nghe thấy cũng muốn liều mạng với chàng. Huống chi quần đạo chùa Thượng Thanh đều tự phụ võ công cao cường, lại không hiểu được hảo ý của anh chàng trẻ tuổi quê kệch. Ai nấy đều nổi giận đùng đùng.

Thạch Thanh cũng quát lên:

-Người nói gì vậy ? Không được ăn nói càn rỡ như thế !

Xung Hư đã tuân lời Chưởng môn sư huynh thu kiếm lại lùi ra. Nhưng nghe Thạch Phá Thiên nói câu này thì tưởng chàng chẳng coi quần đạo vào đâu mà còn có vẻ nhục mạ nữa thì nhẫn nại làm sao được ?

Y tiến ra quát lên:

-Được lắm ! Ta thử coi người đánh chết hết được bọn ta không. Hãy ra chiêu đi !

Thạch Phá Thiên không ngớt xoa tay đáp:

-Tại hạ không đánh nhau với đạo trưởng đâu.

Xung Hư lại càng căm tức hơn. Y nói:

-Hừ ! Người hãy thử cùng ta động thủ.

Chưa dứt lời y đã rút kiếm nhằm đâm vào vai Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên tay không cầm binh khí mà chỗ mũi kiếm trở vào tuy không phải là huyết đạo trọng yếu, nhưng Xung Hư là một tay cao thủ về kiếm thuật ở chùa Thượng Thanh. Lúc lâm địch tuy không có kinh nghiệm bằng vợ chồng Thạch Thanh, nhưng ra chiêu mau lẹ còn có phần hơn.

Thạch Phá Thiên né người đi mà không tránh khỏi.

Bỗng nghe sột một tiếng. Vai chàng đã trúng kiếm ứa máu tươi ra.

Mẫn Nhu la hoảng:

-Trời ơi !

Xung Hư quát:

-Lấy kiếm ra đây cho gã !

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Lão là sư huynh của Thạch phu nhân, mà vừa rồi mình đã giết lầm mất hai vị sư huynh của bà. Nếu bây giờ mình giết lão nữa thì một là mình có lỗi với Thạch phu

nhân, hai là mình trở nên người rất hư đốn. Lão phóng kiếm đâm mình mà mình vùng chưởng ngăn chặn thì dĩ nhiên gạt được. Nhưng bàn tay mình có chất kịch độc mà phóng ra thì nguy hiểm cho đối phương.

Chàng nghĩ vậy, hai tay vẫn chấp để sau lưng, dù ai nói sao cũng không chịu ra tay.

Quần đạo thấy chùa Thượng Thanh thấy bộ dạng Thạch Phá Thiên như vậy thì lại tưởng chàng ra điều khinh thị bọn mình. Tuy họ đều là những người tu hành, sức chịu đựng bền bỉ đến đâu cũng không khỏi tức giận.

Có người tức giận la lên:

-Thằng lỏi này ngông cuồng quá lắm, cần phải cho gã một bài học !

Xung Hư hỏi Thạch Phá Thiên:

-Thật người không thêm động thủ với ta sao ?

Véo véo ! Y lại đâm luôn hai kiếm, chiêu thức cực kỳ mau lẹ.

Thạch Phá Thiên đã không thạo về kiếm pháp thì người chàng tuy có chuyển động né tránh cũng không kịp. Cả hai vai chàng lại trúng kiếm.

May mà Xung Hư ra chiêu còn có ý lưu tình. Y chỉ muốn bức bách Thạch Phá Thiên phải ra tay, chứ không muốn đâm chết. Mũi kiếm vừa chọt đâm trúng vào da thịt chàng, liền rút tay về ngay, nên chàng bị thương rất nhẹ.

Mẫn Nhu thấy cậu con yêu bị trúng ba nhát kiếm thì trong lòng đau xót vô cùng! Bà thấy Xung Hư lại phóng kiếm đâm tới nữa liền vùng kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Tiếp theo những tiếng choang choảng không ngớt, nổ như đậu rang. Chớp mắt hai bên đã trao đổi mười ba chiêu.

Hai người đều là những tay cao thủ bản phái. Họ thi triển công phu “Thạch Thanh Khoái Kiếm” như sao nhảy múa. Hỏa quang toé ra bốn phía nhanh như chớp nhoáng.

Mười ba chiêu kiếm vừa sử xong, quần đạo cùng Thạch Thanh không nhịn được đều reo lên:

-Hay tuyệt !

Những người có mặt tại trường, trừ Thạch Phá Thiên ra, còn đều là những tay kiếm thủ nổi tiếng chùa Thượng Thanh. Họ thấy mười ba chiêu kiếm của Xung Hư cực kỳ lợi hại còn mười ba chiêu của Mẫn Nhu cũng đầy khít và vô cùng nghiêm cẩn kín đáo.

Trong chớp nhoáng hai người đã phát huy kiếm thuật bản môn đến chỗ tinh diệu, nên quần đạo đều lấy làm khoan khoái trong lòng.

Thiên Hư biết rằng nếu hai bên còn đấu nữa thì cũng khó mà phân được thắng bại. Lão liền nói:

-Mẫn Nhu sư muội ! Có phải sư muội định che chở cho gã thiếu niên này không?

Mẫn Nhu không đáp đưa mắt nhìn Thạch Thanh để hỏi ý.

Thạch Thanh lên tiếng:

-Thằng nhỏ này dưới mắt không biết đến bậc tôn trưởng, dám lớn mật cản trở. Cần phải răn dạy gã. Gã đã bị trúng ba nhát kiếm. May mà Xung Hư sư huynh hãy còn lưu tình, không thì gã đã bỏ mạng rồi, công phu gã nông cạn như vậy thì tỷ thí với Xung Hư sư huynh thế nào được. Thằng nhãi con kia ! Người sụp lạy sư bá để tạ tội đi !

Xung Hư lớn tiếng nói:

-Rõ ràng gã coi bợn Thượng Thanh chúng ta không vào đâu nên không thêm động thủ, chẳng thế thì sao gã dám nói một khi gã ra tay là đánh chết hết bọn ta ?

Thạch Phá Thiên lại xoè bàn tay ra coi thấy hiện lên đám mây đỏ và những vân xanh thì thở dài nói:

-Hai bàn tay của tại hạ là căn nguyên mầm họa. Hễ động đến là đánh chết người.

Quần đạo chùa Thượng Thanh đều biến sắc. Thạch Thanh cũng tưởng chàng kiêu ngạo khinh người mới nói càn như vậy, y cũng tức mình quát lên:

-Thằng lỏi này quả không biết trời cao đất dày là gì. Vừa rồi nếu Xung Hư sư bá không lưu tình thì mi còn chi là đời, chẳng lẽ mi không hiểu ư ?

Thạch Phá Thiên áp ứng:

-Tại hạ ... tại hạ ...

Xung Hư vừa rồi đâm Thạch Phá Thiên luôn ba kiếm thấy chàng lúc né tránh dường như không hiểu chỗ tinh diệu về kiếm pháp của bản môn, nội lực lại rất là ghê gớm. Coi võ công mà nói thì nhiều chỗ chàng không phải là đệ tử của vợ chồng Thạch Thanh, nên trong lòng không khỏi sinh nghi.

Lúc chàng giơ bàn tay lên coi, thì y nghĩ thấy thoang thoảng có mùi tanh tươi, lại càng nghi hoặc hơn liền quát hỏi:

-Người là đồ đệ ai mà học được lời ăn tiếng nói như vậy ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ là Khai sơn đệ tử phái Kim Ô.

Xung Hư nghe chàng nói vậy, tự hỏi:

-Phái Kim Ô nào ? Làm gì có Kim Ô với Ngân Ô ? trong võ lâm ta chưa từng nghe thấy ai đề cập đến, chắc thằng lỏi này lại nói nhăng rồi.

Y liền hỏi:

-Ta cứ tưởng các hạ là cao đồ Thạch sư đệ, mà thực ra không phải người trong nhà. Vậy chẳng có điều gì đáng ngại nữa.

Y quay lại đưa mắt nhìn hai vị sư đệ đứng bên cạnh.

Hai đạo nhân hiểu ý xoay kiếm lại sử chiêu “Triều Bái Kim Đỉnh”, một người đối với Thạch Thanh còn một người đối với Mẫn Nhu.

“Triều Bái Kim Đỉnh” này là một chiêu kiếm để kính lễ đối phương của chùa Thượng Thanh. Thông thường chiêu này chỉ sử dụng đối với những nhân vật danh vọng trong võ lâm. Người sử chiêu trở mũi kiếm xuống đất. Tay trái cầm kiếm quyết giữ thế thủ. Coi bề ngoài như để hành đại lễ mà thực ra để phòng thủ cực kỳ nghiêm mật trong phạm vi năm thước về phía trước. Địch chưa động thủ thì mình cũng chưa ra tay.

Vợ chồng Thạch Thanh dĩ nhiên hiểu ý hai đạo nhân này muốn giám sát mình. Nếu mình lại vung kiếm ra để che chở cho Ngọc nhi thì lập tức thanh trường kiếm trong tay hai đạo nhân sẽ vung lên ứng chiến. Bằng mình không ra chiêu thì hai đạo nhân này giữ nguyên thế thủ, vĩnh viễn không cử động. Họ làm như vậy là có ý giữ cho khỏi tổn thương đến nghĩa khí đồng môn.

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn Linh Hư sư huynh đứng trước mặt, bà tự nhủ:

-Năm trước hồi mình ở chùa Thượng Thanh học nghệ, thì Linh Hư sư huynh chân tay vụng về, kiếm thuật còn kém mình xa. Thế mà coi chiêu “Triều Bái Kim Đỉnh” này bề ngoài tuy có vẻ vụng về mà thật ra rất vững chắc, chứ không phải tầm thường. Nếu mình động thủ có lẽ đến ba bốn chục chiêu chưa chắc đã đả bại y được.

Bà còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Xung Hư đã vung kiếm lên vây bọc lấy con mình miệng quát:

-Nếu người còn không động thủ thì ta sẽ đâm chết tên ác đồ của phái Kim Ô ngay đương trường.

Xung Hư nhấn mạnh ba chữ “phái Kim Ô” đồng thời đưa mắt nhìn vợ chồng Thạch Thanh để tỏ ý nhắc ông biết là vụ này không dính líu gì đến tình đồng môn, khiến hai người khỏi trở mặt.

Thạch Thanh chấn động tâm thần nghĩ bụng:

-Nếu con mình mà không chịu trả đòn phen này Xung Hư nhất định đâm gã đến trọng thương. Bằng gã chịu phản công tử đấu thì Xung Hư đã biết vợ chồng mình có ý che chở cho gã, tất y hạ thủ không đến nỗi quá tay, chỉ điểm, tới là thôi. Chi bằng mình dẹp cái ngồng cuồng của gã lại thêm phần hữu ích.

Thạch Thanh nghĩ vậy liền bảo Thạch Phá Thiên:

-Hài tử ! Sư bá muốn chỉ điểm võ công. Như vậy rất lợi cho người. Người đừng sợ chi hết. Mau lấy binh khí ra chống chọi đi !

Thạch Phá Thiên thấy ba bề bốn bên đều bao phủ một luồng kiếm quang của Xung Hư. Mặt chàng hơi lạnh rần rần quạt vào, khiến chàng không khỏi kinh hãi

vô cùng. Hơn nữa chàng đã bị Xung Hư đâm trúng ba phát liền thì biết là kiếm pháp của đối phương cực kỳ lợi hại. Bây giờ chàng nghe Thạch Thanh bảo mình lấy binh khí ra chống chọi thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ:

-Phải rồi ! Mình dùng binh khí chống đỡ thì chất độc trong bàn tay không đến nổi vọt ra để làm chết lão.

Chàng ngó xuống đất thấy có một thanh đơn đao. Thanh đao này của gã đệ tử Lư Thập Bát bỏ lại. Chàng vội la lên:

-Được lắm ! Được lắm ! Tại hạ xin trả đòn. Đạo trưởng hãy khoan đừng phóng kiếm đâm tới vội, hãy chờ tại hạ cúi xuống lượm thanh đao đã. Nếu đạo trưởng thừa lúc tại hạ cúi xuống mà phóng kiếm đâm vào lưng là không tốt đâu ... như vậy tỏ ra đạo trưởng không đường hoàng.

Xung Hư thấy chàng ăn nói lấp bắp, hoảng hốt chẳng bình tĩnh chút nào thì vừa tức mình lại vừa buồn cười. Lão hừ một tiếng lui lại hai bước.

Tiếp theo bịch một tiếng vang lên. Xung Hư đã cầm lưỡi kiếm xuống đất. Lão hỏi:

-Người coi ta là hạng người nào ? Chẳng lẽ đánh lén thẳng lòi con ư ?

Lão chấp hai tay để sau lưng chờ Thạch Phá Thiên cúi xuống lượm đao, đồng thời bụng bảo dạ:

-Té ra thằng lòi này sử đao. Vậy gã đúng không phải là đệ tử vợ chồng Thạch sư đệ. Có điều mình không hiểu tại sao Thạch sư đệ lại biểu gã kêu mình bằng sư bá.

Thạch Phá Thiên toan cúi xuống lượm đao, đột nhiên chàng động tâm tự nghĩ:

-Lúc ham đánh, không chừng mình bất cẩn lại vung chưởng ra há chẳng làm chết đối phương ư ? Chi bằng mình cột tay trái lại mới chắc chắn là bình yên vô sự.

Nghĩ vậy chàng đứng ngay người lên nhìn Xung Hư nói:

-Xin lỗi đạo trưởng. Đạo trưởng hãy chờ tại hạ một chút.

Rồi chàng cởi dây lưng ra, tay trái bỏ thông xuống mình, tay phải dùng dây lưng cột lại.

Mọi người giương mắt nhìn không hiểu chàng làm trò gì mà quái dị như vậy.

Thạch Phá Thiên siết chặt dây lưng cho tay trái không động được rồi mới cúi xuống lượm đao, ngẩng lên nói:

-Được rồi ! Bây giờ chúng ta tỷ đấu và tại hạ không sợ phải đánh chết đạo trưởng nữa.

Thạch Phá Thiên nói câu này khiến Xung Hư tức quá tưởng chừng ngất đi. Lão thấy chàng cột cánh tay trái lại rồi mới tỷ võ với mình thì thật là khinh người đến cực điểm.

Quần đạo chùa Thượng Thanh đều lớn tiếng quát mắng:

<thiếu 2 trang 62-63>

Hai tay Xung Hư nắm được hai chỗ yếu huyệt trước ngực chàng.

oOo